

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Загребельного Володимира Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII у редакції Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII

м. К и ї в
25 червня 2019 року
№ 183-2(I)/2019

Справа № 3-172/2019(3933/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Загребельного Володимира Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що

втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 53, ст. 793) у редакції Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Загребельний В.П. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність статті 22 Конституції України абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), статтям 1, 3, частині другій статті 6, статті 8, частині другій статті 19 Конституції України частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII у редакції Закону № 76 (далі – Закон № 1789), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697).

Згідно з абзацами шостим, сьомим пункту 3 розділу I Закону № 76 частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону № 1789 викладено у такій редакції: „Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Відповідно до абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76 частину двадцяту статті 86 Закону № 1697 викладено у такій редакції: „20. Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

З аналізу змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Лубенський міськрайонний суд Полтавської області постановою від 23 червня 2017 року, залишеною без змін ухвалою Харківського апеляційного адміністративного суду від 10 жовтня 2017 року, позов Загребельного В.П. до Лубенського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Полтавської області (далі – Управління) про визнання дій протиправними та зобов'язання здійснити перерахунок призначеної пенсії задовольнив, визнав протиправним та скасував рішення Управління від 1 березня 2017 року № 66 щодо відмови Загребельному В.П. у проведенні перерахунку призначеної пенсії за вислугу років, зобов'язав Управління, починаючи з 2 березня 2017 року, здійснити Загребельному В.П. перерахунок раніше призначеної пенсії за вислугу років в органах прокуратури на підставі довідки прокуратури Полтавської області від 14 лютого 2017 року відповідно до статті 50¹ Закону № 1789 із розрахунку 90 відсотків суми місячного заробітку.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 20 листопада 2018 року постанову Лубенського міськрайонного суду Полтавської області від 23 червня 2017 року та ухвалу Харківського апеляційного адміністративного суду від 10 жовтня 2017 року скасував, відмовив Загребельному В.П. у задоволенні позову до Управління.

Автор клопотання стверджує, що оспорюваними положеннями Закону № 76 звужено зміст та обсяг існуючого у нього права на перерахунок призначеної пенсії, гарантованого статтею 22 Конституції України. Він вважає, що Верховна Рада України, делегувавши повноваження Кабінету Міністрів України щодо визначення умов та порядку перерахунку призначених пенсій

працівникам прокуратури нормативно-правовим актом, порушила вимоги пункту 3 частини першої статті 85, пункту 6 частини першої статті 92, статей 116, 117 Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Загребельний В.П. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність статті 22 Конституції України абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, які у зв'язку з набранням чинності з 1 січня 2015 року та з 25 квітня 2015 року стали частиною Закону № 1789 і Закону № 1697 та вичерпали свою дію. Нормативно-правові акти, які стали частиною інших законів і вичерпали свою дію, не можуть бути предметом розгляду у Конституційному Суді України (Рішення Конституційного Суду України від 19 жовтня 2009 року № 26-рп/2009).

Неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі, є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. Відповідно до частини першої статті 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень).

Автор клопотання порушує питання про визнання неконституційними абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76, згідно з якими викладено в новій редакції частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону № 1789 та частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону № 1789. Отже, суб'єкт права на

конституційну скаргу фактично оспорує конституційність частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону № 1789, яка втратила чинність відповідно до підпункту 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону № 1697.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2.3. Згідно зі статтею 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої).

Порушуючи питання про перевірку частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону № 1789, частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 на відповідність вимогам статей 1, 3, частини другої статті 6, статті 8, частини другої статті 19 Конституції України, Загребельний В.П. не конкретизує, яким саме положенням цих конституційних приписів (окремі з яких містять декілька частин) не відповідають оспорювані положення Закону № 1789, Закону № 1697.

Вказуючи на неконституційність оспорюваних положень Закону № 76, Закону № 1789, Закону № 1697, автор клопотання наводить положення Основного Закону України, Закону № 76, Закону № 1789, Закону № 1697, посилається на юридичні позиції Конституційного Суду України. Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів,

посилання на рішення Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Крім того, необхідність перевірки на відповідність статті 22 Конституції України оспорюваних положень Закону № 76 автор клопотання пояснює тим, що під час вирішення його справи Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду та Лубенський міськрайонний суд Полтавської області, Харківський апеляційний адміністративний суд по-різному підійшли до застосування змін, внесених Законом № 76 до частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону № 1789 та частини двадцятої статті 86 Закону № 1697.

Таким чином, Загребельний В.П. фактично висловлює незгоду із застосуванням оспорюваних положень Закону № 76 Верховним Судом у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду. Однак незгода з судовими рішеннями не може вважатися обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень закону (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(II)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(II)/2018).

Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Остаточним судовим рішенням у своїй справі автор клопотання вважає постанову Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 20 листопада 2018 року.

Конституційна скарга Загребельного В.П. датована та надіслана до Конституційного Суду України 11 червня 2019 року, тобто строк її подання, встановлений у пункті 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, пропущено. Клопотання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги відповідно до частини третьої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Загребельний В.П. не заявив.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пунктів 5, 6 частини другої статті 55, абзацу першого, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Загребельного Володимира Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких

законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII у редакції Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами на підставі пунктів 2, 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**